

naj ono meče svoje zeleno-strupene klerikalne pušice.

Bilo je namreč lanskega leta meseca septembra, ko se je v Rihemberku na Goriškem odkrila spominska plošča pesniku Simonu Gregorčiču v spomin njegovega bivanja v rihemberški občini. Za to slavnost se je sestavil pripravljajni odbor, ki je takoj v začetku določil, da sodelujejo pri slavnosti vsi domači zbori ne glede na stranke ali prepričanje.

Tako dogovorjeno, drugače storjeno. — Znanemu župniku Strancarju ni bilo po volji, da nastopijo pri odkritju rihemberški napredni pevci, zaradi česar je povzročil, da se naprednjaki slavnosti niso aktivno udeležili.

Uspeh teh spletkarij ni izostal. Na dan odkritja spominske plošče so nastali škandali, da so morali klerikalni slavitelci program po sili zaključiti.

Sedaj vam nastopi „Slovenec“ pobratim, hrčka „Gorica“, ter vljuje v uvodnem članku z dne 3. septembra lanskega leta celo goloto gnojnica na osebe, ki so se najbolj trudile, da bi slavnost čim lepše uspela v čast neumrlemu pesniku, v čast rihemberškim slavitelcem, bodisi te ali one stranke.

Ta gnojnica je veljala v prvi vrsti rihemberškemu učiteljstvu! Očitalo se je temu, da je uprizorilo vso demonstracijo, da je celo šolske otroke dovedlo do tega, da so se udeležili te demonstracije. Tako je pisala „Gorica“. V potrditev vsega tega so se vlekli v listu skozi tedne članki, hujskajoči šolsko oblast naj nastopi disciplinarno pot proti rihemberškemu učiteljstvu, češ ono je krivo vseh škandalov o priliki omenjenega odkritja.

V svoji škodoželjnosti si je domišljalo, to klerikalno glasilce goriško, da je s temi napadi in hujskanju že oglavilo učiteljstvo v Rihemberku. A zgodilo se je, kar se je moralo zgoditi: Kdor drugim jamo koplje, sam pade vanjo.

Učitelji Plesničar, Možina, Bric so vložili proti „Gorici“ tožbo zaradi žaljenja časti, in dne 2. t. m. je bila določena razprava na porotnem sodišču v Gorici. Do razprave ni prišlo, ker se je uredništvo „Gorice“ zavezalo pred razpravo plačati vse troške in preključiti vse žalitve, ki so bile naperjene proti imenovanim učiteljem.

Ta preključ, oziroma to izjavo je prinesla „Gorica“ v številki 46. z dne 9. t. m. in se glasi:

„Izjava. Podpisano uredništvo „Gorice“ izjavlja, da sta bila članka „Odkritje S. Gregorčičeve spominske plošče v Rihemberku“ in „K poročilu o nedeljski rihemberški slavnosti“ v številki 73. „Gorice“ z dne 3. septembra 1907, v kolikor se tičeta gg. učiteljev Pavel Plesničar, Anton Možina in Josip Bric, objavljena na podlagi napačne informacije, in obžaluje in preključuje vse žalitve na njihov naslov. V Gorici, dne 2. junija 1908.“

„Gorica“ je torej vendar enkrat priznala, da zna krasti čast. Pljusko, ki jo je hotela prisoliti gori navedenim učiteljem, to pljusko je prismolila sebi na svoje razkrinkano lice. Veseli nas to iz sreca! Nočemo dalje segati za kulise, od kod so izviral vsi ti napadi, dasi nam je gradiva v občini na razpolago. Pustimo to za danes, predaleč bi zašli. „Gorica“ sama torej lojalno priznava, da so bila vsa očitjanja „objavljena na podlagi napačne informacije“. To se pravi: Vse napadanje je imelo namen, škodovati bližnjemu moralno in materialno, pa

naj so strele v „Gorici“ prihajale od te ali one, morda celo posvečene roke! —

Z oziroma na opisano afero „Gorice“ z rihemberškimi učitelji bi svetovali, da postopa slov. učiteljstvo proti podobnim obrekovalcem samo in edino sodnijskim potom, kjer se seveda drugače ne da doseči zadoščenja.

Pridejo časi, da bo ljudstvo samo začelo spoznavati klerikalne osrečevalce ter obrnilo hrbet vsem, ki poznajo samo napadanja, maščevanje, sovraštvo, a ne krščanske ljubezni.

H koncu še besedo goriškim*) „krščansko mislečim“! Ali vas ne oblije rdečica sramu, da napada „Gorica“, ki je pač vaša vneto zagovornica, na tak način vaše stanovske tovariše, ali ne čutite bóli v svojem krščanskem ponosu, da mora ravno ista „Gorica“ izreči nad seboj bridko obsodbo, „da obžaluje in preključuje vse žalitve“ na naslov vaših stanovskih tovarišev?!

Nemški „Schulverein“.

Celovec, 10. junija 1908.

Dne 8. t. m. je imel nemški „Schulverein“ svoje glavno zborovanje v Celovcu. Na tem zborovanju je bilo zastopanih 481 podružnic s 63.641 glasovi in 668 delegatov s 1523 glasovi. Udeležile so se skupščine vse nemške političke stranke. Prišel je nemški minister-rojak Henrik Prade, ki je v svojem govoru naglašal, da niso nemške obrambne organizacije nobena bojna društva. Nemci hočejo ohraniti samo to, kar je nemškega, in zagotoviti nemškim otrokom nemško vzgojo.

Med raznimi nemškimi poslanci je bilo videti tudi krščansko-socialnega nemškega drž. poslanca Sturma z Dunaja, alias Šturma, rodom Slovenca, ki je bil svoje dni profesor v Novem mestu in predsednik tamkajšnjega slovenskega pevskega društva. Sedaj je renegat, zato ga cenijo tudi — „Slovenec“.

Skupščino sta pozdravila klerikalca minister dr. Gessmann in predsednik državnega zbora, dr. Weisskirchner, pozdravil jo je tudi dr. Pernerstorfer, eden voditeljev socialne demokracije.

„Schulverein“ je imel v tem letu 636.473 K dohodkov, za 134.655 K več kot lani.

„Schulverein“ porabi največ svojih denarnih sredstev za nemško šolstvo v slovenskih deželah, predvsem na Spodnjem Štajerskem. To je priznal sam odbornik dr. Wotava.

Nov dokaz: Nemški „Schulverein“ je dovolil po poročilih nemških listov izredno visoko podporo za nameravano nemško šolo pri Sv. Lenartu v Slov. goricah. Dovolil je tudi podporo za zidanje nove šole na Sladki gori pri Cmureku in za nemško šolo v Šiški pri Ljubljani. —

Kaj pa naša družba sv. C. in M.? Kaj pa naši klerikalci?! — — —

Starši, dajte nadarjene sinove študirat!

Tako pozivlja „Domovina“ slovenske starše, pišoč dalje: Šolsko leto se bliža svojemu koncu, in marsikateri oče premišljuje o prihodnosti svojih otrok. Če želiš, da bi se tvojemu otroku boljše godilo, kakor se morebiti godi tebi, ne

*) In kranjskim!

Uredn.

zamudi dati otrokom, posebno fantom, višje izobrazbe! Posvetuj se z domačim učiteljem, in on ti bo svetoval, kam s fantom. Morebiti ima veselje in nadarjenost do študiranja; izpolni mu to željo, če ti je le mogoče! Višjih šol, ki bi nadaljevale ljudskošolsko omiko, Slovenci, žal, še nimamo drugih kakor gimnazije.*) Pomagajmo si z njimi! Saj ni treba, da bi moral ravno izvršiti vso gimnazijo in potem še visoko šolo, to namreč stane mnogo truda in denarja, saj je že dovolj, če ima par razredov kake srednje šole, za vedno se mu bo poznalo in lažje mu bo hodilo, naj se potem že obrne, kamor se hoče. Ali ne vidiš, da danes ne odločuje samo pridnost in denar, temveč časih še bolj tisto, kar ima kdo v glavi?

Če pa nameniš sina za študiranje, začni že takoj s pripravljanjem! Pozvedi, kar se zahteva za sprejemni izpit, domači učitelj bo ti gotovo rad šel na roko, skrbi, da se fant med počitnicami telesno in duševno okrepi, potem pa ga privedi 4. julija ali 16. septembra k sprejemnemu izpitu. Skrbi nadalje za dobro stanovanje, od tega je časih odvisen ves napredek, a tudi med letom ga ne puščaj samega, priди večkrat pogledat in povprašat!

* * *

Temu pozivu dostavljamo: Učiteljstvo naj gre staršem na roko, ko ustvarjajo otrokom bodočnost. Naj bo tudi v tem primeru učiteljstvo svojemu ljudstvu — dobrotnik.

Glas iz Gorice.

Dne 3. t. m. smo imeli v goriškem okraju uradno učit. konferenco po sledečem vzporedju:

1. Uradna naznanila.
2. Opazke c. kr. okrajnega šol. nadzornika.
3. Kako naj širi šola med narod smisel za snago? — Poročal tovariš Peter Medvešek.
4. Šolske hranilnice. Poročala tovarišica Kristina Doljakova.
5. Roditeljski večeri. Poročal tovariš Rudolf Vižintin.
6. Poročilo komisije za okrajno učiteljsko knjižnico.
7. Volitev komisije za okrajno učiteljsko knjižnico.
8. Volitev stalnega odbora za prihodnjo okrajno učiteljsko konferenco.
9. Samostalni predlogi.

I.

C. kr. okrajni šolski nadzornik Franc Finšger pozdravi kot predsednik vse konferenčne člane, predsednika c. kr. okrajnega šolskega sveta g. grofa Henrika Attems, ki ga je učiteljstvo živahno pozdravljalo, ker je v resnici naklonjen šolstvu in učiteljstvu. Pozdravil je tudi ravnatelja ženskega c. kr. učiteljskega in vse navzoče nečlane konference. Za svojega namestnika je imenoval tovariša Tomaža Juga, ki je že petdeseto leto aktiven v učiteljski službi, ter prešel k dnevnom redu.

Prej je še dvorni svetnik g. grof Henrik Attems kot predsednik c. kr. okrajnega šolskega sveta pozdravil učiteljstvo, zagotovil svojo naklonjenost do šolstva in želel, da bi konferenca rodila obilega sadu za blagor naše mladine.

*) In višjo realko v Idriji.

Uredništvo.

V dolgem in lepem govoru je omenjal predsednik Finšger šestdesetletno vladanje našega viteškega glavarja in poudarjal razvoj slovenskega šolstva in naše kulture v tej dolgi dobi težkega in trudapolnega vladanja vseh avstrijskih narodov pod blagonsnim žezlom tega mogočnega zaščitnika prosvete in napredka v naši očetjavi. Svoj govor je zaključil predsednik s slava-klicem Njegovemu Veličanstvu, in učiteljstvo je zapelo cesarsko pesem z željo v srcu, da bi blagoslova vladarjeva roka podpisala v najbližji bodočnosti nov šolski zakon, ki bi rezal šolstvu in učiteljstvu boljši kruh nego tolikokrat z obupom imenovani § 55. Tudi to se zgodi, le pogumno naprej — na delo! Poslalo se je kabinetni pisarni vdanostno listino za Njegovo Veličanstvo!

Predsednik je vzpodbujal učiteljstvo k popolnitvi samooobrazbe in z vnetimi besedami priporočal Slov. Šol. Matico.

II.

Z dobrotočnimi opominjami je hvalil naše vrline in grajal naše hibe pri vsem pouku na šolah svojega okraja po posameznih predmetih. Vse opominje so bile izbrani podagoški, didaktički in metodiški aforizmi priznanega šolnika. Tako je prav!

III.

Lepega predavanja tovariša Medveška ne morem s kratkim opisom očrtati v teh vrstah. Ako bi izpustil le stavek, bi ne bila več to ona lepa harmonična celota, ki jo naj spretni tovariš Peter Medvešek priobči v našem lepem družinskem listu „Domače ognjišče“. Podrobne debate so se udeležili tovariši Bajt, Alojzij Urbančič, Balač i. dr. Predlogi poročevalčevi so bili soglasno sprejeti.

IV.

Poročevalka tovarišica Kristina Doljakova je dokazala s svojim referatom, da je spretna poznavalka nežnih otroških src in se izreka proti obligatorični uvedbi šolskih hranilnic. Izzvala je živahno debato pro in contra s tovariši Bajt, Marmolja, Alojzij Urbančič, Križman in drugi. Konferenca se je končno izrekla v smislu predloga marljive poročevalke in prepustila je tudi v tem oziru za uvedbo šolskih hranilnic dosedanje zlato prostost.

V.

Tovariš Rudolf Vižintin je s svojim spretnim peresom začrtal glavne misli o ureditvi roditeljskih večerov tudi v našem okraju v smislu strokovnjaškega dela neumnega nadzornika Priblica, ki ga je izdala naša dična Slov. Šolska Matica. Živahna debata vseh tovarišev je pričala, da bomo tudi na Goriškem slušali poročevalčevim izvajanjem.

VI. in VII.

Uredniki okrajnih učiteljskih knjižnic so podali svoje statistične podatke, na kar se je zopet z vzklicem volil prejšnji knjižnični odbor (tovarišica Krsninova in tovariš Bajt za ajdovski, Lavrenčič za goriško in Vrč za kanalsko knjižnico).

VIII.

Soglasno je bil izvoljen tudi za to leto prejšnji stalni odbor za okrajno učiteljsko konferenco.

IX.

Samostalnih predlogov ni bilo, ker itak vsakdo spravi svoje težnje pred forum c. kr. okrajnega šolskega sveta s posameznimi vlo-

Dalje v prilogi.

Nomadi.

Spisal Ferdo Plemič.

S prvimi lastavicami prihajajo, z zadnjimi odhajajo ljudje votlih lic, mrzlično žarečih oči, moderni Nomadi.

Rezek veter zgodnje pomladi piha preko poljan in morja. Tedaj se odpro težka vrata, in v šolsko poslopje stopi mož izredno izstradanega života, zabojček pod pazduho. V veži nekoliko postoji, položi svoje breme kaj previdno na gazometer, ki se inace dolgočasi tam v kotu, si popravi razmršene lase ter poravnava privihljen ovratnik svoje tenke sukničice.

Iz nekega razreda se razlega pesem:

„Pomlađ je že prišla...“

Da, prišla je, in z njo prvi nomad, fotograf, specialist za otroške skupine, sredi katerih kraljuje navadno več ali manj resni obraz učitelja z več ali manj pedagoško privihanimi brki.

Ko se je mož v veži dovoljno tojetliral za boljšo družbo, pozveduje pri šolskem slugi, je li in kdaj bi se dalo govoriti s šolskim vo-

v raznih letih posamezne oddelke iz sv. pisma po Lutrovem prevodu. — Tako je preložil do l. 1577. na slovenski jezik ves novi testament in izdal tudi velik katekizem z dvema razlagama, ves psalter Davidov in mnoge cerkvene pesmi. — Vsega skupaj je napisal Trubar 25 knjig in večina jih je bila tiskana v Tingu.

V tem času pa so se razmere na Kranjskem jako izpremenile. Večina meščanstva in deželnih stanov je bila lutska. Deželni stanovi so ustanovili evangeljsko gimnazijo in poklicali l. 1558. Trubarja nazaj na Kranjsko ter ga postavili na čelo protestantske cerkve na Kranjskem. Ko pa je po smrti Ferdinanda I. prevzel vladu Karel, se je moral umakniti Trubar l. 1564. s Kranjskega, kamor se je vrnil samo še l. 1567., in sicer samo za kratek čas. Trubar je namreč izdal l. 1564. cerkveni red (evangeljski), nadvojvoda Karel pa se je čutil s tem užaljenega na svojih pravicah, češ, da je ustanavljati cerkveni red vladarska pravica.

S Kranjskega novič pregnani Trubar je bil najprej župnik v Laufnu ob Nekarju in po-

zneje v Derendingi pri Tibingu. Tujak je prav marljivo spisoval slovenske knjige, živahno občeval z deželnimi stanovskimi ter podpiral slovenske mladeniče, ki so študirali na evangeljskem vseučilišču v Tibingu. Kranjska dežela mu je do smrti plačevala plačo, ki jo je prejemal v Ljubljani, namreč po 200 tolarjev na leto. S tem denarjem je podpiral zlasti tiste dijake, ki so bili preganjani zaradi vere. Trubar je bil sploh človekoljuben, silno delaven in energičen mož. Še na smrtni postelji je narekoval svojemu pisarju Lutrovo postilo.

Umrli je dne 28. julija 1586. l., star 78 let. Pokopali so ga v Derendingi z velikimi častmi.

Napis na Trubarjevem nagrobnem spomeniku.

Kakor znano, je Trubar pokopan v Derendingi. — Tam je na njegovem grobu napis v latinskem jeziku, ki se glasi v slovenskem prevodu:

Mož v tem grobu leži, mož svet iz slovenskega roda, Primož, ki bil je glasnik Kristusa svojega zvest. Prvi napolnil je on s pobožnostjo pravo Ljubljano, z doma pregnan je povsod božjo besedo gasilil. Rotenburg v njem imel je zvestega oznanjevalca, v Kemptenu on je slavil z glasom donečim Boga. Urach nato ga sprejel spet v virmemberško je zemljo. v Laufenu bil učenik in v Derendingi potem. V jezik domači on prvi prestavil je svete bil knjige, božjo besedo gasil daleč na vzhodni je kraj. Oče sirotam je bil in gostom prijatelj, podpornik, delo, življenje, kako bilo je vredno časti! Hrabro se je bojeval in modro končal je življenje. hranil je nauk čisto, ki ga je vedno učil. Slava njegova zato bo s Pavlom enako mu večna, ki ne uniči je čas, ki bo ostala na vek.